

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: L. Y** zastoupena JUDr. Filipem Chytrým, advokátem, se sídlem Rubešova 83/10, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2006, č. j. 55 Az 21/2005 - 32,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2005, č. j. OAM - 550/VL - 19 - ZA07 - 2004, kterým bylo rozhodnuto, že účastník řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že Krajský soud v Brně posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, který podle názoru stěžovatelky projednal věc v rozporu se zákonem o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že má obavu z návratu na Ukrajinu, kde jí podle jejího mínění hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, a dále porušením právních předpisů ze strany příslušných orgánů, které rozhodovaly o její žádosti o azyl. Rovněž požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 13. 2. 2004. V této žádosti a při pohovoru, který s ní byl proveden 7. 10. 2004, a dále v doplňujícím pohovoru ze dne 10. 1. 2005, uvedla, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného náboženského vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany či jiné organizace. Dále uvedla, že poprvé byla odsouzena v květnu 1985 na tři roky nucených prací za prodej 200 dolarů. V témže roce byla také odsouzena k osmiletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na základě vymyšleného a pod tlakem KGB podepsaného dokumentu. V roce 1990 žádala o prominutí trestu a o prominutí tří roků vězení. V tomto roce chtěla žalovat příslušné osoby kriminální policie, které ji v roce 1985 neoprávněně nutily podepsat, že obchodovala se třemi tisíci USD, za což byla později odsouzena. Dále uvedla, že ve vězení onemocněla tuberkulózou a přišla o jednu plíci. V roce 2002 si půjčila částku 600 USD na operaci, kterou podstoupila. Protože neměla prostředky na vrácení peněz, tak jí věřitel začal vyhrožovat s tím, že bude muset platit vysoké úroky a rovněž ji fyzicky napadl. Poté se její zdravotní stav zhoršil, a proto se rozhodla odcestovat do České republiky, aby zde mohla pracovat a vydělat peníze na vrácení dluhu. V České republice podstoupila léčbu, kterou dokončuje a nemoc se zastavila. Dále uvedla, že v případě návratu do země původu se obává výhrůžek ze strany věřitelů. Jiné důvody k žádosti o azyl neuvedla. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 18. 1. 2005, č. j. OAM - 550/VL - 19 - ZA07 – 2004, rozhodlo o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Ze soudního spisu Krajského soud v Brně Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka proti rozhodnutí správního orgánu podala v zákonné lhůtě žalobu, v níž napadla toto rozhodnutí v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967, o správním řízení (správní řád), aniž by tato svá tvrzení konkretizovala. Dále uvedla, že je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Dále v rozsáhlém vyjádření uvedla, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a správní orgán se podle jejího názoru s otázkou možnosti udělení humanitárního azylu dostatečně nevypořádal. V této souvislosti odkázala na komentář Ministerstva vnitra k ustanovení § 14 zákona o azylu, a dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 Az 46/2003 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 92/2004 ze dne 8. 10. 2004. Po stránce skutkové odkázala stěžovatelka na svoji žádost o udělení azylu ze dne 13. 2. 2004, protokoly o provedeném pohovoru ze dne 7. 10. 2004 a 10. 1. 2005, a dále na ostatní spisový materiál žalovaného. Z uvedených důvodů navrhla, aby soud rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 26. 1. 2006, č. j. 55 Az 21/2005 - 32, zamítl jako nedůvodnou, když vyšel z toho, že jediný rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí stěžovatelka nezpochybnila, a tudíž její žaloba nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě správní orgán rozhodl o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Krajský soud žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka tak měla v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru krajského soudu o zamítnutí žaloby pro nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a krajským soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla.

Kasační stížnost není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřípustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo rozhodováno, neboť v souladu s ustanovením § 32 odst. 5 zákona o azylu podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu má odkladný účinek.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu